

“Ἔρῳ εἶμι
ἢ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. ιδ’ 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐρῶ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5’ 63)

Ἔτος 105ον | Ἰούλιος - Αύγουστος 2015 | 4292

ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΒΩΡ ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

ΗΦΡΑΣΗ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου στὸν Ἰησοῦ πάνω στὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως: **«Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωϋσῆ μίαν καὶ μίαν Ἥλια»** (Ματθ. ιζ’ 4). Πόσο ὠραῖο νὰ μένουμε γιὰ πάντα ἐδῶ! Μακριὰ ἀπὸ τὴν μικρότητα, τὸ μίσος καὶ τὴν ἐχθρότητα τοῦ κόσμου. Μέσα στὸ φῶς, τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀσφάλεια. Κοντὰ στὴν ὀλόφωτη παρουσία τοῦ θείου Διδασκάλου. Χωρὶς προβλήματα καὶ ἀνησυχίες. Σ’ ἓνα τόπο ὑψηλό, ἀπρόσβλητο, ποὺ δὲν φθάνει ἡ ἀνθρώπινη κακότητα, ἡ φαρισαϊκὴ ὑποκρισία καὶ μοχθηρία, οἱ φονικὲς διαθέσεις τοῦ ἁμαρτωλοῦ Συνεδρίου.

Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴν κάνει μιὰ τέτοια πρόταση ὁ ἀπόστολος Πέτρος μέσα σ’ ἐκεῖνο τὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα πάνω στὸ ὄρος Θαβώρ; **«Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι»**. Καλὸ εἶναι νὰ μένουμε γιὰ πάντα ἐδῶ. Ποῦ θὰ βροῦμε πιὸ ἀσφαλὲς μέρος; *Ἐνθα καὶ Μωϋσῆς πάρεσι καὶ Ἥλιας Ἥλιας ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους πῦρ κατενεγκῶν καὶ Μωϋσῆς ὁ εἰς τὸν γνόφον εἰσελθὼν καὶ τῷ Θεῷ διαλεχθεὶς* (Χρυσόστομος).

Ἔστω καὶ μὲ κίνητρο τὴν ἀγάπη, πόσο ἀνθρώπινα σκεπτόταν ὁ Πέτρος! Δὲν εἶναι μόνο ποὺ τὸ βουνὸ παρέχει ἀσφάλεια. Κοντὰ τοὺς βρίσκεται ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιας, ὡσὰν ὁ Κύριος νὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστασία τους. Ἰσχυρὸς ὁ Ἥλιας, ποὺ κατέβασε φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἐπίσης δυνατὸς ὁ Μωϋσῆς, ποὺ συνομίλησε μὲ τὸν Θεὸ μέσα στὴν νεφέλη. Ὁ Μωϋσῆς ποὺ κατετρόπωσε τοὺς Αἰγυπτίους, μαζὶ μὲ τὸν Ἥλια, τὸν πύρινο προφῆτη, εἶναι σὲ θέση καὶ τώρα νὰ διαλύσουν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ ἀσφάλεια ποὺ τοὺς προσφέρει τὸ ὄρος καὶ ἡ παρουσία τῶν ἁγίων ἀνδρῶν. Εἶναι καὶ ἡ μαγευτικὴ ὁμορφιά, ἡ θεϊκὴ λαμπρότητα τοῦ Κυρίου ποὺ ἀκτινοβολοῦσε τὸ ὑπερκόσμιο φῶς.

Πόση χαρὰ νὰ ἀτενίζουν στὴν δόξα Του τὸν μεταμορφωμένο Κύριο μαζὶ μὲ τοὺς ἑνδοξοὺς Προφῆτες! Ἔνα τέτοιο θέαμα ἄς ἦταν νὰ μὴν τελειώσει ποτέ.

«Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Ἔτσι τὸ βλέπει ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Ἔτσι ὅμως δὲν τὸ βλέπει ὁ Κύριος. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐπιθυμεῖ ἀναπαυτικὴ σκηνή. Ὁραματίζεται ὀδυνηρὸ σταυρό. Οἱ τρεῖς μαθητὲς θὰ ἤθελαν νὰ ζοῦν γιὰ πάντα στὴν χαρὰ καὶ στὸ φῶς τῆς Μεταμορφώσεως. Γιὰ τὸν Κύριο ὅμως παραπάνω ἀπὸ ὅλα

ἦταν τὸ θέλημα τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Ἄλλωστε γι’ αὐτὸ δὲν ἤλθε στὸν κόσμος, **«ἵνα τελειώσῃ αὐτοῦ τὸ ἔργον»**; Τὸ τέρμα τῆς γήινης πορείας Του δὲν θὰ εἶναι τὸ «ὄρος», ἀλλὰ ὁ «λόφος». Ὅχι τὸ Θαβώρ. Ὁ Γολγοθᾶς. Ὅχι ἡ ἀνώδυνη δόξα. Ὁ ἐπώδυνος θρίαμβος. Ὅχι ἡ προσωρινὴ ἱκανοποίηση τῶν λίγων, ἀλλὰ ἡ παντοτεινὴ δόξα καὶ σωτηρία τῶν πολλῶν. Καὶ ὅλα θὰ τὰ πραγματοποιήσει ἀσφαλῶς, ὄχι στὸ Θαβώρ, ἀλλὰ στὸν Γολγοθᾶ μὲ τὸ μαρτύριο καὶ τὴν σταυρικὴ Του θυσία.

Τὸ μεγάλο καὶ πάντοτε ἐπίκαιρο μήνυμα τῆς Μεταμορφώσεως δὲν εἶναι ἡ ἀπόκτηση ὑπαίθριας σκηνῆς, ἡ μόνιμη ἐγκατάστασή μας στὸ φωτεινὸ ὄρος. Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, δηλαδή, δὲν εἶναι μιὰ ἀνέμελη «κατασκήνωση» διαρκείας. Ἡ «κατασκήνωση» εἶναι ἓνας σταθμὸς ἀνεφοδιασμοῦ καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως καὶ ἀνατάσεως. Ὅχι μόνιμη κατοικία. Τὸ Θαβώρ εἶναι ἓνα μεγαλειώδες ὄραμα δυνάμεως, μιὰ ἐνίσχυση πνευματικὴ. Καὶ οἱ τρεῖς μαθητὲς χρειάζονταν αὐτὴ τὴν ἐνίσχυση, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σηκώσουν ἀργότερα τὴν δοκιμασία. Τοὺς περιμένει ἡ φοβερὴ ἐκείνη νύχτα στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Τώρα ὅμως ἔπρεπε νὰ κατέβουν μαζὶ μὲ τὸν Κύριο στὸν κόσμος, στὶς ἀντιξοότητες, στὸν πόνο καὶ στὴν θλίψη, στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ποιὸς δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε τὶς ὁμορφες στιγμὲς τοῦ Θαβώρ; Αὐτὸ συνέβη μὲ τὸν Πέτρο. Ἦθελε τὸν Χριστὸ, ἀλλὰ χωρὶς τὸν Σταυρό. Λησμόνησε ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν δική του εὐτυχία καὶ τῶν λίγων συμμαθητῶν του. Καὶ ὁ Κύριος, πολὺ διακριτικὰ, θὰ τὸν προσγειώσει. Θὰ ἐπαναφέρει ὅλους στὸν ἀγωνιστικὸ στίβο. Γιὰ νὰ βαδίσουν μαζὶ τὸν δρόμο τῶν δυσκολιῶν ποὺ ὀδηγεῖ ὄχι στὴν προσωρινὴ χαρὰ τῆς Μεταμορφώσεως, ἀλλὰ στὸν αἰώνιο θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως.

Πόσο ὠραῖο νὰ μένουμε μέσα στὸ φῶς, τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀσφάλεια. Κοντὰ στὴν ὀλόφωτη παρουσία τοῦ θείου Διδασκάλου, στὴ Μεταμόρφωση. Ὁ Κύριος, ὅμως, ποτὴ διακριτικὰ, θὰ μᾶς προσγειώσει. Θὰ μᾶς ἐπαναφέρει ὅλους στὸν ἀγωνιστικὸ στίβο.

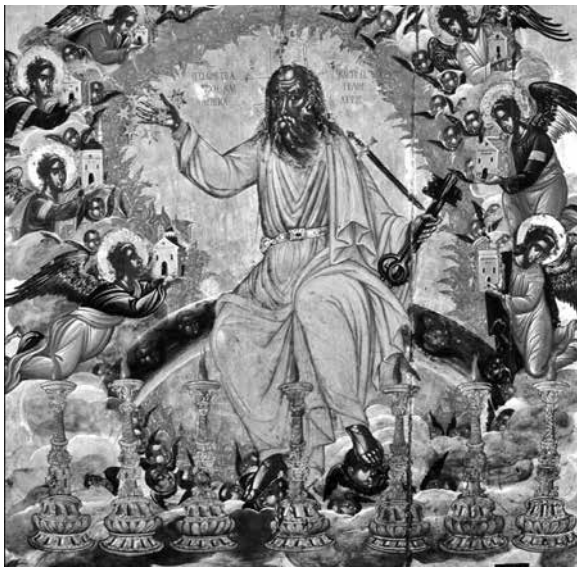
Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Α΄

Συχνά γίνεται μιὰ παρεξήγηση γιὰ τὸ ἱερὸ βιβλίον τῆς «Ἀποκαλύψεως», τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Πολλοὶ βλέπουν μόνον εἰκόνες καταστροφῆς, κατακλυσμούς, συμφορὰς καὶ τρόμους. Γι' αὐτὸ καὶ ἰδιαίτερα τὸ χρησιμοποίησαν ἢ μᾶλλον ἔκαναν τὴ χειρότερη χρήση τοῦ ποικίλης αἰρέσεις καὶ εὐφάνταστοι ψευδοπροφήτες.

Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τῆς Ἀποκαλύψεως δὲν εἶναι αὐτός. Δὲν εἶναι νὰ ἐμπνεύσει τὸ φόβο, τὸν τρόμο καὶ τὴ δειλία. Ἡ δειλία καὶ ὁ φόβος δὲν εἶναι στὸ πνεῦμα τῆς Κ. Διαθήκης. Ταιριάζουν στοὺς δούλους ὄχι στοὺς ἐλευθέρους. Καὶ ὁ Θεὸς μᾶς κάλεσε ἐπ' ἐλευθερία, ὡς παιδιὰ Του ἀγαπημένα καὶ ὄχι ὡς θλιβεροὺς σκλάβους.

Δὲν πρέπει νὰ τρομοκρατεῖται κανεὶς ἀπὸ τὰ μηνύματα τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ προφητικὸς λόγος τῆς φαίνεται συχνὰ σκληρὸς. Συγχρόνως ὅμως εἶναι καὶ μήνυμα ἐλπίδας. Φῶς μέσα στὴ νύχτα τοῦ κόσμου.

Ἡ λέξη Ἀποκάλυψη σημαίνει ἀποκάλυψη, φανέρωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. «**Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ**», ἔτσι ἀρχίζει τὸ θεόπνευστο αὐτὸ βιβλίον. Δηλαδὴ ἀποκάλυψη γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου δὲν εἶναι νὰ ἀναγγεῖλει ἄμεσες ἢ μελλοντικὲς καταστροφές. Εἶναι νὰ φανερώσει ὕψιστες καὶ σωτήριες ἀλήθειες, ποὺ ὅπωςδήποτε θὰ συμβοῦν στὸ πέρασμα τῆς ἱστορίας. Καὶ οἱ ἀλήθειες αὐτὲς δὲν εἶναι ἄλλες ἀπὸ τὴν πραγματικὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κόσμον.

Ὁ Θεὸς διευθύνει, προνοεῖ καὶ ὁδηγεῖ τὸν κόσμον διὰ ποικίλων δρόμων στὴ σωτηρία. Παρὰ τὴ φαινομενικὴ κάποτε ἀπουσία ἢ τὴ φαινομενικὴ ἀδυναμία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ θυσιαζομένου Ἀμνοῦ, ἡ Ἀποκάλυψη μᾶς φανερώνει, ὅτι τὸ «**Ἀρνίον**», ὁ Ἰησοῦς, εἶναι μὲν «**ἐσφαγμένον**», ἀλλὰ πάντοτε «**ὄρθιον**».

Βεβαίως ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀποκαλύψεως ἔχει ὀρισμένα χαρακτηριστικά, ποὺ λίγο-πολύ, τὰ παρουσιάζει κάθε ἐποχὴ κρίσιμη. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀντιμετώπιζε καὶ ἀντιμετωπίζει συχνὰ ἓνα κόσμον ἐχθρικό καὶ ἀπάνθρωπο. Οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ κυριαρχοῦν κάθε τόσο καὶ διευθύνουν τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ Ἐκκλησία ὄχι ἀπλῶς περνάει κρίσιμες στιγμές, ἀλλὰ διέρχεται ἢ ἴδια κρίση. Δὲν διαθέτει τὸν πρῶτο τῆς ζῆλο, τὴ φλόγα τῆς πίστεως, τὴ θερμὴ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη τῆς ἔχει παγώσει. Κι αὐτὸ γιὰ τὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον θεῖος ὀργανισμὸς. Εἶναι καὶ ἀνθρώπινος. Τὰ μέλη τῆς εἶναι ἀνθρώπινα ἀδύνατα, «**σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες**».

Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς, ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς Κύριος, ὁ «**Μάρτυς ὁ ζῶν καὶ ἀληθινός**», θριαμβεύει καὶ θὰ θριαμβεύει πάνω στὶς δυνάμεις τοῦ σκοτοῦ. Καὶ παρὰ τὴ φαινομενικὴ κυριαρχία τοῦ κακοῦ, ἡ ὀριστικὴ νίκη εἶναι δική Του.

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τρομοκρατεῖται κανεὶς ἀπὸ τὰ μηνύματα τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ προφητικὸς λόγος τῆς φαίνεται συχνὰ σκληρὸς. Μαχαίρι κοφτερό. Συγχρόνως ὅμως εἶναι καὶ μήνυμα ἐλπίδας. Φῶς μέσα στὴ νύχτα τοῦ κόσμου.

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τρομοκρατεῖται κανεὶς ἀπὸ τὰ μηνύματα τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ προφητικὸς λόγος τῆς φαίνεται συχνὰ σκληρὸς. Μαχαίρι κοφτερό. Συγχρόνως ὅμως εἶναι καὶ μήνυμα ἐλπίδας. Φῶς μέσα στὴ νύχτα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἐλπίδα ποὺ ροδοχαράζει μέσα στὴν Ἀποκάλυψη δὲν εἶναι ἐλπίδα ἄπιαστη, ρομαντικὴ, ἐξωπραγματικὴ. Οὔτε πρόκειται γιὰ ὑπόσχεση μελλοντικῆς παρηγορίας. Πρόκειται γιὰ ψηλαφητὴ πραγματικότητα. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ εἶναι τωρινή. Ἀντιμετωπίζει καὶ ξεπερνᾷ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, τὴ θλίψη ἐν ὀνόματι τῆς χαρᾶς, τὸ θάνατο ἐν ὀνόματι τῆς ζωῆς. Ἐπομένως δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ὀποιαδήποτε ἐλπίδα. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀδιάψευστη, τὴν ὁποία ἔχουμε «**ὡς ἄγκυραν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσωτερὸν τοῦ καταπετάσματος**» (Εβρ. στ' 19). Ἀσάλευτη ἢ ἐλπίδα μᾶς ἔχει σταθερότητα, γιὰ τὴν δὲν σπινδύεται στὴ γῆ, ἀλλὰ εἰσέρχεται στὸν οὐρανό. Ἐκεῖ ἔχει ἀγκυροβολήσει καὶ γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κλονήσει.

Αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ζοῦσαν οἱ διωκόμενοι Χριστιανοὶ τῆς πρώτης μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὴ τὴ δυνατὴ ἐλπίδα φανερώνει ἡ Ἀποκάλυψη ὡς βιωματικὴ πραγματικότητα τῶν πιστῶν.

Ἀξίζει στὴ συνέχεια νὰ κάνουμε μιὰ σύντομη γνωριμία τοῦ θεόπνευστου αὐτοῦ βιβλίου. Ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι τὸ τελευταῖο βιβλίον τῆς Κ. Διαθήκης. Ἐπικρατεῖ γενικῶς ἡ ἀντίληψη -καὶ ὄχι χωρὶς λόγο- ὅτι εἶναι ἀκατάληπτο καὶ ἀνερμήνευτο. Γι' αὐτὸ καὶ πολλοί, ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπιχείρησαν νὰ τὸ ἐρμηνεύσουν, τὸ ἐπικάλυψαν ἀκόμα περισσότερο παρὰ τὸ ἀποκάλυψαν.

Οὐ κολάσω, «ἀναπαύσω ὑμᾶς»

Καὶ τίποτε ἄλλο νὰ μὴν εἶχε λεχθεῖ γιὰ τὸν ἔπαινο τῆς ἀγάπης στὴν Ἁγία Γραφή, οἱ λέξεις τοῦ Εὐαγγελιστῆ τῆς ἀγάπης: **«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν»**, θὰ ἀρκοῦσαν. Δὲν πρόκειται γιὰ ἕναν συννηθισμένο ὀρισμὸ. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἀπλῶς ἰδίωμα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ φύση Του. *«Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, εἶναι Πατέρας. Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀγαθός. Εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀγαθό»* παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Πόσο ἐνισχυτικὴ καὶ παρήγορη ἡ διαβεβαίωση αὐτῆ τοῦ εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Γεμάτος ἀγάπη καὶ στοργὴ γιὰ τὰ πλάσματά Του. Τὸ κυρίαρχο στοιχεῖο στὴ δημιουργία καὶ ἀναδημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ αἰτία τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ οὐράνιου Πατέρα εἶναι ἡ ἐπιστροφή καὶ ἡ σωτηρία ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν παιδιῶν Του. **«Μακροθυμεῖ εἰς ὑμᾶς, μὴ βουλόμενός τινος ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι»** (Β' Πέτρ. γ' 9).

* * *

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ εἶναι διάχυτη ὄχι μόνο στὴν Καινὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Χαρακτηριστικὴ τῆς μακροθυμίας ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ ἡ διακήρυξη τοῦ προφήτη Ἰεζεκιήλ. Τονίζει ὁ προφήτης ὅτι ὁ Θεὸς **«οὐ βούλεται τὸν θάνατον τοῦ ἀσεβοῦς ὡς τὸ ἀποστρέψαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καὶ ζῆν αὐτόν»** (Ιεζ. 33, 11). Δὲν θέλει τὸν θάνατο τοῦ ἀσεβῆ. Θέλει τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀπώλειας στὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ εὐτυχίας.

Καὶ ὅπως σημειώνει ὁ ἱερὸς Δαμασκνός: *«Ὁ Θεὸς θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τυχεῖν. Οὐ γὰρ ἐπὶ τὸ κολάσαι ἔπλασεν ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μετασχεῖν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ»*.

Ἔτσι εἶναι. Ἡ θεϊκὴ ἀγάπη δὲν γνωρίζει ὅρια καὶ περιορισμούς. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, δὲν κάνει ἐξαιρέσεις οὔτε τοποθετεῖ πουθενὰ σύνορα. Θέλει νὰ σώσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ τυραννικὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. Νὰ τοὺς ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ καὶ τὸν αἰώνιο θάνατο. Δὲν μᾶς δημιούργησε γιὰ νὰ τιμωρούμαστε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας Του. Γι' αὐτὸ καὶ μακροθυμεῖ στὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς πτώσεις μας. Καὶ περιμένει. Καὶ φέρνει περιστάσεις μετάνοιας. Καὶ χρησιμοποιοῖ τὸ καθετί, γιὰ νὰ συγκινήσει καὶ ἀνορθώσει. Γιὰ νὰ ξυπνήσει καὶ στὴν πιὸ σκληρυνμένη ψυχὴ αἰσθήματα συντριβῆς. Γιὰ νὰ ὀδηγήσει **«εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας»** καὶ χαρίσει τὴν σωτηρία.

Αὐτὴ τὴν ἀπειρὴ ἀγάπη καὶ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, πολλὰς φορές, παρουσιάζει, μὲ χτυπητὲς φράσεις καὶ εἰκόνες, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Πολὺ

συγκινητικὴ εἶναι ἡ σκηνή, ποῦ ὁ ἴδιος μᾶς παρουσιάζει τὸν Θεὸ καὶ συνομιλεῖ, κατὰ κάποιον τρόπο, μὲ τὸν ζηλωτὴ καὶ ἄκαμπτο προφήτη Ἠλία. Τί ζητοῦσε ὁ ἀλύγιστος προφήτης; Τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν. Καὶ ἦταν ἀνυποχώρητος.

«Τί κάνει, λοιπόν, ὁ Θεός;» ρωτᾷ ὁ Χρυσόστομος. *«Βλέποντας τὸν Ἠλία νὰ μὴ θέλει τὴν θεία φιλανθρωπία γιὰ τοὺς πταίοντες, τὸν ἀποχωρίζει ἀπὸ τὴν συγκατοίκηση μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Καὶ τοῦ λέει:*

Ἐγώ, Ἠλία, γνωρίζω τὸ ζῆλο σου καὶ τὴν ἐνάρετη πολιτεία σου. Ὅμως δὲν παύω νὰ ἐλεῶ καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὅταν ἡ δοκιμασία τους πάει νὰ ξεπεράσει τὸ μέτρο τῆς ἀντοχῆς τους. Ἐσὺ εἶσαι τρομερὸς ὑπερασπιστὴς τῆς εὐσέβειας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθρώπινο γένος, λόγω τῆς ἀδυναμίας του, δὲν παύει νὰ ἁμαρτάνει. Σᾶς χωρίζω, λοιπόν. Δὲν θὰ ζεῖτε καὶ δὲν θὰ συγκατοικεῖτε πιά μαζί. Ἐσὺ ἀνέβα στὸν οὐρανὸ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ ὑποφέρεις τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἐγὼ ὅμως θὰ κατέβω στὴ γῆ. Ἄν γιὰ πολὺ διάστημα ἐσὺ βρίσκεσαι μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, θὰ ἀφανισθεῖ τὸ ἀνθρώπινο γένος τιμωρούμενο ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴ δική σου ἀυστηρότητα». Καὶ συνεχίζει:

*-Τί, λοιπόν; Ἀνέβα ἐσὺ, Ἠλία, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Διότι δὲν μπορεῖ νὰ συνυπάρχει ἡ φωτιὰ μὲ τὰ καλάμα. Σοῦ προσφέρω συγκατοίκηση μὲ τοὺς ἀναμάρτητους. Σὲ κάνω συγκατοικο μὲ τοὺς ἀγγελικοὺς χορούς. Ἀνέβα ἐσὺ στὸν οὐρανὸ. Ἐγὼ θὰ ἔλθω στὴ γῆ καὶ θὰ συγκατοικήσω μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἐγὼ μπορῶ νὰ σηκώσω στοὺς ὦμους μου τὸ πλανεμένο πρόβατο. Ἐγὼ θὰ καλέσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς κοντά μου, ὄχι γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσω ἀπὸ τὸ πιεστικὸ βάρος τους, νὰ τοὺς ἀναπαύσω ἀπὸ τοὺς κόπους τους: **«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες...»** θὰ τοὺς πῶ».*

Πραγματικὰ ἀριστουργηματικὸς καὶ βαθιὰ ψυχολογημένος ὁ τρόπος, ποῦ παρουσιάζει ὁ Χρυσόστομος τὴν ἀνυπέβλητη ἀγάπη καὶ στοργή, τὴν μακροθυμία καὶ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ στὸν πεσμένο ἄνθρωπο. Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος, **«διὰ σπλάγχνα ἐλέους»**, δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸ πλάσμα Του. Ταπεινώνεται ὅσο κανεῖς, γιὰ νὰ βρεῖ τὸ πλανεμένο πλάσμα Του, νὰ τὸ σηκώσει στοὺς σταυροφόρους ὦμους Του καὶ νὰ τὸ ὀδηγήσει ὅλος χαρὰ στὴ μάντρα τῆς σωτηρίας. *«Οὐκ εἶπεν (ὁ Κύριος) κολάσω ὑμᾶς, ἀλλ' ἀναπαύσω ὑμᾶς»* (Χρυσόστομος). Ἀρκεῖ καὶ σεῖς νὰ τὸ θέλετε.

Καὶ τίποτε ἄλλο νὰ μὴν εἶχε λεχθεῖ στὴν Ἁγία Γραφή, οἱ λέξεις τοῦ Εὐαγγελιστῆ τῆς ἀγάπης: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν», θὰ ἀρκοῦσαν. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἀπλῶς ἰδίωμα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ φύση Του.

Ἄδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι,

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ν' 28 - θ' 1
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. ε' 22 - στ' 2

ἀλλήλους φθονοῦντες. Ἄδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῆ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρ-

τίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἄλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

ΤΡΕΙΣ ΚΑΡΠΟΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστὶν... μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη...»

1. Πολλοὶ καὶ ἀνυπολόγιστης ἀξίας οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ ἀναφέρει ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα. Ἀπὸ αὐτοὺς ἄς ἀπομονώσουμε τρεῖς, γιὰ τοὺς ὁποίους σπανιότερα γίνεται λόγος καὶ ἴσως λιγότερο τοὺς προσέχουμε. Εἶναι ἡ μακροθυμία, ἡ χρηστότητα καὶ ἡ ἀγαθωσύνη.

2. Ὄταν λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος μακροθυμία ἐννοεῖ τὸ ἀντίθετο τῆς ὀργῆς. Νὰ ἀναβάλλουμε τὴν ἔξαψη, τὴν τιμωρία, νὰ πνίγουμε τὸ πάθος ποὺ ἀνάβει συχνὰ μέσα μας καὶ μᾶς τυφλώνει. Καὶ συγχρόνως, ἀνοίγοντας τὴν καρδιά μας καὶ δεχόμενοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο μέσα μας, νὰ καλλιεργοῦμε τὴν μακροθυμία, ποὺ σημαίνει ὑπομονὴ στὰ σφάλματα τοῦ ἄλλου, ἐλπίδα διορθώσεως, ἀνεκτικότητα. Δὲν εἶναι ἕνας εὐκόλος καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ μακροθυμία. Εἶναι μιὰ δύσκολη κορφή, ποὺ λίγοι τὴν πλησιάζουν. Συχνὰ δικαιολογοῦμαστε ὅτι εἶναι «ἀπότομος ὁ χαρακτήρας μας», ὅτι «φταῖνε οἱ ἄλλοι». Ἔτσι δημιουργοῦμε γύρω μας μιὰ ἀτμόσφαιρα ἠλεκτρισμένη, στὸ σπίτι καὶ στὴ δουλειά μας, πολλὰς φορές γινόμαστε αἰτία ἐπεισοδίων, διαμάχης, ἀναστατώσεων. Πόσες φορές δὲν ἔχουμε μετανιώσει, ὅταν ὀργιζόμαστε! Καὶ πόσες ἄλλες δὲν ἔχουμε ἐπαναλάβει. Ἄχ νὰ ἔδειχνα στὴν τάδε περίπτωση μακροθυμία, πόσο καλύτερα θὰ ἦταν τὰ πράγματα!

Γι' αὐτὸ τόσο ἡ πείρα μας -ἡ θλιβερὴ πολλὰς φορές πείρα- ὅσο καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, μᾶς προτρέπουν νὰ ζητᾶμε μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτουμε, νὰ γινόμαστε κάθε μέρα καὶ περισσότερο μακρόθυμοι.

3. Μετὰ τὴν μακροθυμία, ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει τὴν χρηστότητα. Ἡ χρηστότητα εἶναι ἡ προαίρεση καὶ ἡ διάθεση γιὰ νὰ κάνει ὁ ἄνθρωπος τὸ καλὸ. Ἀκόμα πρόκειται γιὰ τὴν γλυκύτητα τῆς συμπεριφορᾶς καὶ γιὰ τὴν καταδεκτικότητα μάλιστα πρὸς τοὺς κατωτέρους, ποὺ μᾶς κάνει εὐγενεῖς καὶ προσιτοῦς, ἀκόμα καὶ στοὺς ἐχθροὺς μας.

Ποιὸς ὅμως προσέχει τέτοια πράγματα, ἴσως μερικὸι ψιθυρίσουν. Ἐδῶ σήμερα πολλοί, ἂν καὶ πολιτισμένοι, ὄχι μόνο δὲν συμπεριφέρονται μὲ καταδεκτικότητα καὶ εὐγένεια στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ εἶναι ἴσως κόλακες στοὺς ἰσχυροὺς καὶ βάρβαροι στοὺς ἀδύνατους.

Ἡ χρηστότητα στὴν συμπεριφορὰ εἶναι κάτι ποὺ σπάνια παρουσιάζεται. Ὅσοι ὅμως νιώθουμε πῶς μᾶς λείπει τούτη ἡ ἀρετὴ ἢ τὴν ἔχουμε σὲ μικρὸ βαθμὸ, πρέπει νὰ τὴν καλλιεργήσουμε. Πρέπει στὴν καθημερινή μας ζωὴ νὰ μᾶς διακρίνει ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ πρὸς ὅλους καὶ ἡ καταδεκτικότητα πρὸς τοὺς κατωτέρους μας.

4. Τέλος ἡ ἀγαθωσύνη εἶναι τὸ ἐπιστέγασμα τῆς τριλογίας αὐτῆς. Ἡ μακροθυμία καὶ ἡ χρηστότητα κορυφώνονται στὴν ἀγαθωσύνη. Ἀγαθωσύνη εἶναι «ἡ ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ κυριαρχεῖται καὶ κατευθύνεται πρὸς κάθε τι ἀγαθόν».

Ζεῖ καὶ ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος τοῦ Πνεύματος στὴν τόσο ἀτομιστικὴ ἐποχὴ μας. Μύριες φωνὲς γύρω του τὸν προτρέπουν νὰ «κοιτάει τὸν ἑαυτό του» καὶ νὰ ἀδιαφορεῖ ἢ νὰ ἐνδιαφέρεται λίγο γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ νὰ «ἀγαθοποιεῖς», νὰ εὐεργετεῖς τοὺς ἄλλους, θεωρεῖται σήμερα ὑπόθεση ξεπερασμένη. «Ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ὁ Θεὸς γιὰ ὅλους», λένε μὲ εἰρωνικὴ διάθεση οἱ ὑλιστὲς τοῦ 21ου αἰῶνα.

Κι ὅμως σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀνάμεσα στὰ ἀρνητικὰ αὐτὰ μηνύματα, πρέπει πάλι οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ βλαστήσουν, νὰ γιγαντωθοῦν. Σήμερα ἡ «ἀγαθωσύνη» νὰ παρουσιασεῖ σ' ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Στὴ λέξη αὐτὴ δὲν κλείνεται μόνο μιὰ στενὴ, φτωχὴ ἐλεημοσύνη. Κλείνεται μιὰ εὐρύτερη ἔννοια. Μιὰ καλοσύνη πρὸς ὅλους, φτωχοὺς μὰ καὶ πλούσιους, ἀδύνατους μὰ καὶ δυνατοὺς. Ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καλοσύνη. Καὶ δὲν «ἀγαθοποιεῖ» κανεὶς ρίχνοντας ἕνα εὐτελὲς νόμισμα στὸ σιδερένιο κουτάκι τοῦ τυφλοῦ ποὺ στέκεται στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Ἀγαθοποιεῖ καὶ μὲ τὸν λόγο του, τὴν συμπεριφορὰ του, τὴν πνευματικὴ συμπαράσταση, ποὺ θὰ προσφέρει στὸν συγγενῆ, στὸν φίλο, στὸν γείτονα.

Ὅταν τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθήσεις τὸν «πλησίον» σου νὰ γνωρίσει τὸν Χριστό, νὰ διαβάσει ἕνα χριστιανικὸ ἔντυπο, ἐφαρμόξεις τὸν ὑπέροχο αὐτὸ καρπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: τὴν ἀγαθωσύνη. Ὅταν κι αὐτὸ τὸ καλοκαίρι συμπαρασταθεῖς στὸ πένθος τοῦ γείτονα, στὴ μοναξιὰ τοῦ γέροντα, στὴν ἀνάγκη τοῦ ὀρφανοῦ μ' ἕνα λόγο, μὲ μιὰ βοήθεια, ἐφαρμόξεις τὸν ὡραῖο αὐτὸ καρπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος: τὴν ἀγαθωσύνη.

Ἔχοντες χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ὑμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως, εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ, εἴτε ὁ διδάσκων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει, ὁ μεταδιδούς, ἐν ἀπλότητι, ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ, ὁ ἐλεῶν, ἐν ἰλαρότητι. Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. Ἀποστουγῶντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, τῇ

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. θ' 1-8 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιβ' 6-14

φιλαδελφείᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, τῇ σπουδῇ μὴ ὀκηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, τὴν φιλοξενίαν διώκοντες. Εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντάς ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε.

ΥΠΟΜΟΝΗ !

«Τῇ θλίψει ὑπομένοντες».

Γιὰ τὴν ὑπομονὴ κάνει λόγο σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Στὶς θλίψεις τῆς ζωῆς, στὶς σωματικὲς ταλαιπωρίες, μὰ καὶ στὶς ψυχικὲς περιπέτειες, νὰ εἴστε ὑπομονητικοί, γράφει. Ὅταν ἀντιμετωπίζετε τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῶν διπλανῶν σας ἢ τὶς ἀποτυχίες στὶς προσπάθειές σας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ διάφορα φυσικὰ ἐμπόδια, νὰ δείχνετε ὑπομονή. Εἶναι τέλειο φάρμακο ἡ ὑπομονή. Κάνει γιὰ κάθε ἀρρώστια. Βασίλισσα τῶν ἀρετῶν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ὀνομάσει κανεὶς. Ἀπὸ ὑπομονὴ ἔχετε ἀνάγκη, θὰ πεῖ καὶ σὲ μᾶς ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος. Καὶ πράγματι. Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν χρειάζεται αὐτὸ τὸ ἐφόδιο τῆς ζωῆς; Ποιὸς ἔχει τὴν τέλεια ὑπομονὴ ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται ὁ ἄλλος νὰ τοῦ πεῖ «κάνε ὑπομονή»;

ΟΙ ΑΘΛΗΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ὅλοι μας συνιστοῦμε τὴν ὑπομονή, ὅλοι ὅμως δὲν ὑπομένουμε. Μόλις μᾶς τύχει κάτι, ἀμέσως δυσανασχετοῦμε. Παραπονιόμαστε. Τὰ βάζουμε μὲ ὄλους. Βογγοῦμε, φωνάζουμε. Καὶ μᾶς φαίνεται πὼς αὐτὸ μᾶς ἀνακουφίζει. Τὸ παράπονό μας, ἐνῶ δημιουργεῖ καταθλιπτικὴ ἀτμόσφαιρα στοὺς γύρω μας, ἐρεθίζει καὶ τὴν ψυχὴ μας, μεγαλώνει τὴν ταραχὴ μας καὶ θεραπεία δὲν βλέπουμε. Δὲν εἶναι σπάνιο τὸ φαινόμενο, αὐτὸ τὸ παράπονο ποὺ διατυπώνουμε νὰ εἶναι καὶ ἁμαρτία ἢ νὰ καταστρέφει τὸν ἐξαγνιστικὸ καὶ ἐξαγιαστικὸ καρπὸ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν θλίψη καὶ τὸν πόνο μας. Γι' αὐτὸ σήμερα ὁ θεὸς Παῦλος μᾶς συνιστᾷ στὶς δοκιμασίες μας νὰ εἴμαστε ὑπομονητικοί. «Τῇ θλίψει ὑπομένοντες» γράφει. Καὶ αὐτὰ ποὺ ἔγραφε τὰ ἐφάρμοζε πρῶτα ὁ ἴδιος. Γι' αὐτὸ καὶ μπορούσε νὰ λέει στὸ μαθητὴ του Τιμόθεο, ποὺ τὸν εἶχε τόσο καιρὸ κοντά του: «Σὺ παρηκολούθηκάς μου τῇ ὑπομονῇ». Μύρια ὅσα ἔπαθα. Σὲ ὅλα ὅμως ἔδειξα ὑπομονὴ ὅπως γνωρίζεις πολὺ καλά, σὺ ποὺ μὲ ἔχεις παρακολουθήσει ἀπὸ κοντά.

Ποιὸς ὅμως δὲν θυμᾶται αὐτὴ τὴ στιγμή τὸν ἄλλο ἐκεῖνο πρωταθλητὴ τῆς ὑπομονῆς, ποὺ ἔχει νὰ μᾶς θυμίσει καὶ ἡ Π. Διαθήκη; «Τὴν ὑπομονὴν Ἰωβ ἴκούσατε» θὰ μᾶς ἔλεγε καὶ πάλι ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος. Αὐτὸς ὁ «μέγιστος τῆς ὑπομονῆς ἀθλητῆς», ὅπως τὸν ὀνομάζει χαρακτηριστικὰ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅταν εἶδε ἐκεῖνη τὴ λαίλαπα νὰ ξεσπᾷ ἐπάνω στὸ σπιτικό του καὶ νὰ μένει μόνος, γυμνὸς καὶ πληγωμένος ἐπάνω στὴν κοπριά, δὲν ἐγόγγυσε, ἀλλ' ὑψωσε τὰ βλέμματα στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: «ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξε οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἶπ' ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον». Ἐνας ἀκόμη ἀθλητῆς τῆς ὑπομονῆς εἶναι καὶ ὁ Ἰωσήφ, τὸ παιδί τοῦ Ἰακώβ, ποὺ στὸν κατατρεγμὸ ποὺ ὑπέστη ἀπὸ τὰ ἀδέλφια του καὶ στὶς συκοφαντίες τῶν κυριῶν του, «σιγᾷ καθάπερ καὶ

ὁ Χριστὸς». Ὑπομένει ὁ πάγκαλος Ἰωσήφ, μὰ ὑπομένει καὶ ὁ βασιλιάς Δαβὶδ τὸν φθονερὸ βασιλιὰ Σαοὺλ, ποὺ τὸν καταδιώκει μέχρι θανάτου. Ὑπομένει ὁ Ἰερεμίας καὶ οἱ ἄλλοι προφῆτες ποὺ καταδιώκονται. Ὑπομένει ὁ παραλυτικὸς τῆς Βηθεσδα ποὺ τριανταοκτῶ χρόνια ἦταν ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρώστιας του. Ὑπομένουν ὅλοι ὅσοι εἶχαν μέσα στὴν καρδιά τους Ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη» καὶ ὑπέστη τόσες κακώσεις καὶ τόσα πάθη.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τοὺς ἀθλητὲς ἀναμένουν τὰ στεφάνια καὶ τὰ βραβεῖα. Καὶ τοὺς ὑπομονητικὸς ἀνθρώπους ἀναμένει ὀχι ἀπλῶς ἓνα στεφάνι ἀλλὰ «τῶν στεφάνων ἢ κορωνίς», τὸ λαμπρότερο τῶν βραβείων. Γι' αὐτὸ «μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας». Τοὺς καλοτυχίζουμε, γιὰτὶ ἔτσι ἀναδεικνύονται τέλειοι καὶ ὀλοκληρωμένοι Χριστιανοί. Τοὺς θεωροῦμε εὐτυχεῖς, γιὰτὶ ὅπως ὁ Κύριος στὸν πολυάθλο Ἰωβ ἔδωσε ἓνα τέλος ἐνδοξο καὶ στὸν ἀπόστολο Παῦλο ἓνα στεφάνι ἀμαράντινο, ἔτσι θὰ δώσει καὶ σὲ κάθε ὑπομονητικὸ ἄνθρωπο τὴν εὐτυχία καὶ τὴ μακαριότητα. «Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν» εἶπε ὁ Κύριος. Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας λοιπὸν εἶναι ὁ πρῶτος καὶ μέγιστος καρπὸς τῆς ὑπομονῆς. Μὲ τὴν ὑπομονὴ ὅμως φυλάσσουμε καὶ τὴν ἐξουσία ἐπάνω στὸν ἑαυτὸ μας. Διατηροῦμε τὴν κυριαρχία ἐπάνω στὸ λογικὸ μας καὶ τὴν ἐποπτεία στὶς σκέψεις μας. Ἀπομακρύνουμε ἀπὸ μέσα μας τὴν ἐμπάθεια καὶ τὴν ταραχὴ. Ἀλήθεια, πόσες φορές ποὺ δείξαμε ὑπομονὴ καὶ συγκρατήσαμε τὴ γλῶσσα μας νὰ μὴ δώσει κάποια καυστικὴ ἀπάντηση ἢ τότε ποὺ δείξαμε γλυκύτητα στὸν διπλανὸ μας, πνίγοντας τοὺς ἐκνευρισμούς μας, ἢ προσπάθειά μας αὐτὴ δὲν εἶχε σὰν καρπὸ τῆς τῆ χαλάρωση τῶν παθῶν καὶ τὸ μαλάκωμα τῶν ἄγριων καταστάσεων; Ἡ ζωὴ τῶν οἰκογενειῶν ἔχει τόσα πολλὰ νὰ μᾶς διδάξει ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Ἔτσι, λοιπὸν, διαπιστώνουμε ὅτι ἡ καρποφορία τοῦ δέντρου τῆς ὑπομονῆς εἶναι πολυποίκιλη. Σωτηρία ψυχῆς, κυριαρχία χαρακτῆρος, πρόληψη χειρότερων κακῶν, εἶναι μερικὰ ἀπ' ὅσα τὸ θεῖο αὐτὸ δέντρο μᾶς προσφέρει. Δὲν εἶναι ὅμως μόνο αὐτοὶ οἱ καρποί. Παράγει καὶ ἄλλους. Τίποτε μεγάλο μέσα στὴν ἱστορία δὲν πραγματοποιεῖται χωρὶς τὴν ὑπομονή. Ἔργα τέχνης, ἀθάνατα μνημεῖα, ἀριστουργήματα πνευματικῆς παραγωγῆς, εἶναι ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀρετῆς. Καὶ ἀκόμα μὲ τὴ σμίλη τῆς ὑπομονῆς θὰ διορθώσουμε τὸν δύσκολο χαρακτῆρα μας, ὥστε νὰ γίνῃ ἄγιος γιὰ τὸν τόπο τῆς ὑπομονῆς τῶν ἁγίων», γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ

«ΕΙΝΑΙ τὸ ἴδιο ὁ ἄθεος καὶ ὁ εἰδωολάτρης; Μποροῦμε νὰ τοὺς ταυτίζουμε; Ἄν ὄχι σὲ τί διαφέρουν; Καὶ ἀκόμα, μερικοὶ -καὶ ἐπιστήμονες- δὲν δυσκολεύονται νὰ ὁμολογοῦν πίστη σὲ μιὰ ἀνώτερη δύναμη, αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ χαρακτηρίζονται πιστοί;»

Δὲν μποροῦμε νὰ ἐξισώσουμε τὸν ἄθεο μὲ τὸν εἰδωολάτρη οὔτε ἕναν πού πιστεύει γενικὰ καὶ ἀόριστα στὸν Θεὸ μὲ τὸν Χριστιανό. Ὁ ἄθεος διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ τὸν εἰδωολάτρη. Ὁ ἕνας βρίσκεται στὴν ἄρνηση, ὁ ἄλλος στὴν ἄγνοια. Ὁ ἕνας δὲν πιστεύει σὲ τίποτα. Ὁ ἄλλος πιστεύει σὲ κάποιον ἢ σὲ κάτι, ἔστω κι ἂν ἡ πίστη του αὐτὴ εἶναι πεπλανημένη. Ἡ ἀπιστία τοῦ ἑνὸς αἰωρεῖται στὸ κενό, δὲν ἔχει κανένα φυσικὸ ἢ ἀνθρωπολογικὸ στήριγμα. Εἶναι ἀντίθετη σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη φύση, πού ἀναζητεῖ ἀβίαστα κάπου νὰ πιστέψει. Ἡ κάποια πίστη τοῦ ἄλλου ἀνταποκρίνεται στὴ βασικὴ του ἐσωτερικὴ ἀνάγκη καὶ ἀναζήτηση. Ἔτσι ἐνῶ ὁ ἀθεϊσμός καταργεῖ τὴν φύση καὶ τὴν φυσικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ ἀκρωτηριάζει τὸν ἄνθρωπο, ὁ εἰδωολάτρης πέφτει στὴν ἀντίθετη ὑπερβολή, γιὰτὶ βάζει τὴν θρησκευτικὴ του πίστη παντοῦ ἢ μᾶλλον θεοποιεῖ τὸ καθετί.

Ἀλλὰ ἂν δὲν μποροῦμε νὰ συγχέουμε τὸν ἄθεο καὶ τὸν εἰδωολάτρη, δὲν μποροῦμε νὰ ταυτίζουμε τὸν ὁποιοδήποτε πού ἔχει μιὰ κάποια πίστη σὲ μιὰ ἀνώτερη δύναμη, μὲ ἐκεῖνον πού πιστεύει συνειδητὰ καὶ φωτισμένα στὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, στὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀκοῦμε πολλοὺς νὰ ὁμολογοῦν πίστη σὲ μιὰ «ἀνώτερη δύναμη», σὲ κάποιον πού κυβερνᾷ καὶ κατευθύνει τὸ σύμπαν πρὸς ἕνα σκοπὸ. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπός, ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνώτερη δύναμη δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει. Ὁ Χριστιανὸς ὁμῶς δὲν εἶναι αὐτό. Δὲν εἶναι ἡ γενικὴ καὶ ἀόριστη πίστη. Εἶναι ἡ συγκεκριμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἕνα θρησκευτικὸ συναίσθημα. Εἶναι ἡ ζωντανὴ καὶ ἔμπρακτη πίστη στὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο καὶ σὲ ὅλες τὶς ἀλήθειες πού ἐκτίθενται συνοπτικὰ στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως. Εἶναι κάτι πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸ συναισθηματισμό. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα ὁμολογεῖ κανεὶς πίστη στὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ γίνεται μέλος τοῦ Μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, τὸ μέγα αὐτὸ γεγονός τοῦ δημιουργεῖ νέες καὶ μεγάλες ὑποχρεώσεις. Ὅφειλε νὰ **«ἐνδυσθῆ τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας»** (Εφεσ. δ' 24) καὶ νὰ βαδίζει τοῦ λοιποῦ **«ἐν καινότητι ζωῆς»** (Ρωμ. στ' 4). Ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, πού περιέχεται στὰ ἱερά Εὐαγγέλια καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἅγία Γραφή, εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια πού σώζει, ἔχει αἰώνιο καὶ ἀπόλυτο κύρος

καὶ δὲν ἐπιδέχεται οὔτε τὴν παραμικρὴ διόρθωση ἢ τροποποίηση.

Ὁ Χριστιανὸς ἐπομένως γιὰ νὰ φωτίσει καὶ διαφωτίσει τὴν πίστη του, γιὰ νὰ γνωρίζει σὲ κάθε στιγμή πῶς νὰ προσανατολίζει ἢ νὰ διορθώνει τὴν πορεία τῆς ζωῆς του, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ καταφεύγει σὲ ἀνθρώπινες θεωρίες, σὲ φιλοσοφικὰ ἢ ἄλλα συστήματα. Ἐχει καθαρὸ καὶ ἀνόθευτο τὸν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἀποτελεῖ γι' αὐτόν **«λύχνον τοῖς ποσὶ καὶ φῶς ταῖς τρίβοις»** (Ψαλμὸς 118, 105). Ἀπὸ τὸν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ δὲν ἀφαιρεῖ **«ἰῶτα ἓν ἢ μίαν κεραίαν»** (Ματθ. ε' 18).

Αὐτὸ δίνει ἀπάντηση καὶ στὴν ἀπορία ἢ τὸν πειρασμὸ πολλῶν συγχρόνων Χριστιανῶν: Εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος τῶν διαπλανητικῶν πτήσεων, μὲ τὶς ξεχωριστὲς συνθηκὲς ζωῆς, νὰ πιστεύει καὶ νὰ ἐφαρμόζει τὸν ἴδιο νόμο πού ἐφάρμοζαν ἄνθρωποι παλαιότερων ἐποχῶν; Πρόκειται γιὰ παγίδα πού ἔχει συλλάβει κατὰ καιροὺς πολλοὺς καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν διανοούμενο καὶ τὸν θεολογικὸ κόσμο. Ἔτσι προήλθαν μερικὰ σύγχρονα ρεύματα τοῦ «ἀπομυθοποιημένου» καὶ «ἐκκοσμικευμένου» Χριστιανισμοῦ, ἑνὸς «νεοχριστιανισμοῦ», πού καταργεῖ κάθε ὑπερφυσικὸ στοιχεῖο, γιὰ νὰ κάνει δῖπην τὴν θρησκεία πιδ πιστευτῆ, πιδ προσιτῆ καὶ πιδ ἀνθρώπινη!

Ἀλλὰ **«ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκονται»** (Ματθ. ιβ' 33). Καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα φαίνεται καθαρὰ πόσο ἐπικίνδυνες εἶναι κάτι τέτοιες ἀνεδαφικὲς προσαρμογές. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Χριστιανισμὸς ὄχι μόνον δὲν προσαρμόζεται οὔτε ἀπλῶς ἀπογυμνώνεται. Καταργεῖται. Γιατὶ ὁ Χριστιανισμὸς χωρὶς τὸ ὑπερφυσικὸ στοιχεῖο καὶ τὸ θαῦμα, τὸ θαῦμα πού ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν πνευματικὸ χῶρο καὶ πραγματοποιεῖ θαυμαστὲς νεκραναστάσεις ψυχῶν, δὲν εἶναι πιὰ Χριστιανισμός. Εἶναι ἀνθρώπινο κατασκεῦασμα. Καὶ αὐτὸ εἶναι πάντα τὸ ἀποτέλεσμα, ὅταν ἐπιχειροῦνται πρόχειρες καὶ ἀνεύθυνες προσαρμογές ὄχι ἀπλῶς στὴν μορφή, ἀλλὰ στὴν οὐσία καὶ στὸ περιεχόμενο.

Τὰ θεμέλια, λοιπόν, τῆς πίστεως δὲν ἀλλάζουν οὔτε σήμερα οὔτε ὕστερα ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Ὁ **«Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Εβρ. ιγ' 8). Ἡ πίστη ὅτι ὁ Θεὸς ἦλθε στὸν κόσμο καὶ ἐγένε ἀνθρώπος καὶ ἔλαβε σάρκα ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ ἔζησε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ θαυματούργησε, καὶ σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε καὶ ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ζεῖ μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ νὰ τοὺς ζωοποιεῖ μὲ τὰ μυστήρια καὶ νὰ τοὺς τρέφει μὲ τὸ πανάγιο Σῶμα Του καὶ τὸ τίμιο Αἷμα Του. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν ἀντικείμενο συζητήσεων καὶ κριτικῆς. Ἀποτελοῦν θέμα βαθιᾶς βιωματικῆς πίστεως καὶ ὁλόψυχης λατρείας.

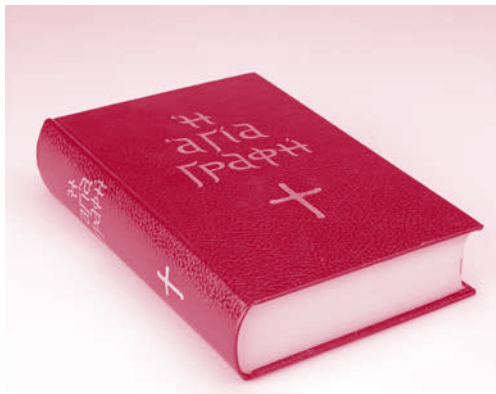
Στὰ «ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς»

Καταπράσινα τὰ δένδρα σ' ἓνα κῆπο πού ποτίζεται μὲ ἄφθονο νερό. Κατάφορτα ἀπὸ καρπούς. Στέκεσαι ἐκστατικός μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ τῆς δημιουργίας. Ὅσο γοητευτικὸ εἶναι τὸ θέαμα αὐτό, τόσο ἀποκρουστικὸ γίνεται τὸ τοπίο ἀπὸ τὴν ξηρασία. Σφίγγεται ἡ καρδιά μπροστὰ στὸ φρυγμένον ἔδαφος μὲ τὰ ἀπότιστα δένδρα. Φύλλα μαραμμένα, κλαδιὰ ἀτροφικά, καρποὶ μικροὶ καὶ ἀνώριμοι. Καὶ ὅλα αὐτά, γιατί τοὺς λείπει τὸ νερό. Τοὺς λείπει ἡ ζωή. Δὲν κυκλοφοροῦν μέσα στὸν κορμὸ τους οἱ ζωτικοὶ χυμοὶ πού θὰ τροφοδοτήσουν τοὺς κλάδους, θὰ ζωηρέψουν τὰ φύλλα, θὰ ὠριμάσουν τοὺς καρπούς.

Ὅ,τι εἶναι τὸ νερὸ γιὰ τὸ δέντρο, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ «ζωντανὸ νερὸ», γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ψυχὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνθίσει καὶ νὰ καρποφορήσει, ἂν δὲν τροφοδοτεῖται ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸν πανθοδύναμον θεϊκὸ λόγο. Ὁ παντοδύναμος λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται πηγὴ ζωῆς πνευματικῆς. Δίνει ἄφθονους καὶ ὠριμους τοὺς καρπούς τῆς ἀρετῆς. Τὸ ὑπογράμμισε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὸν μοναδικὸ διάλογο μὲ τὴν Σαμαρείτιδα: **«Ὁς ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον»** (Ἰωάν. δ' 14). Ὅποιος θὰ πιεῖ ἀπὸ τὸ ζωντανὸ νερὸ πού προσφέρει ὁ Χριστὸς ἐξασφαλίζει στὴν ψυχὴ του τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἀνέκφραστη εἶναι ἡ ἱκανοποίησή του, ἡ καρδιά του σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ βαθιὰ χαρὰ πού καμιά γήινη τέρψη δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρει. Ἐχει πὰ μέσα του ἀστείρευτη τὴν πηγὴ τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι εἶναι. Μπῆκε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στὴν ψυχὴ μας; Τὸν ἐκτιμήσαμε ὅσο τοῦ ἀξίζει; Τὸν πέραμε σοβαρά; Τὸν βάλαμε ρυθμιστὴ στὴ ζωὴ μας; Τὸν ἔχουμε φῶς στὴν πορεία μας; Πυξίδα στὸν προσανατολισμὸ μας; Ἀταλάντευτη ἡ πορεία μας στὶς προσβολὲς τῶν πειρασμῶν. Ἡ ζωὴ μας ζωὴ χαρούμενη καὶ δημιουργικὴ, λουσμὲνη μέσα στὸ φῶς τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Εὐλογημένη καὶ καρποφόρα γιὰ τοὺς γύρω μας. Οἱ καρποὶ τῆς ἀγάπης στολίζουν τὴν ὑπαρξή μας. Ἡ καλοσύνη κάνει τὴν ἐρημιὰ τῆς κοινωνίας νὰ γίνεται ἀληθινὴ ὄαση. Ἡ δικαιοσύνη μπαίνει στὶς दोσοληψίες μας καὶ διώχνει μακριὰ κάθε ἀδικία καὶ ἐκμετάλλευση. Ἡ εὐλικρίνεια, ἡ τιμιότητα, φυγαδεύει τὸ ψέμα. Κάνει ἀληθινὲς τὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἔνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι ἀληθινός, χα-

ριτωμένος, ἀξιαγάπητος. Ποιὸς δὲν τὸν θέλει γιὰ φίλο του, δὲν τὸν χαίρεται στὴν συντροφιά του; Ναι, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπο, τὸν στηρίζει, τὸν ἐνισχύει, τὸν φωτίζει, τὸν παρηγορεῖ. Εἰρήνη καὶ χαρὰ τοῦ προσφέρει μὲ ἀφθονία. **«Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυριῶν σου ἐτέρφθην ὡς ἐπὶ παντὶ πλούτῳ».** Καὶ **«εἰρήνην πολλὴν»** ἀπολαμ-

βάνουν **«οἱ ἀγαπῶντες τὸν νόμον»** τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων, ὅλων ἐκείνων πού ἀγάπησαν καὶ πῆραν σοβαρὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἂν θέλουμε νὰ δοῦμε, στὸν πιὸ μεγάλο βαθμὸ, τὰ θαύματα καὶ τὰ θαυμαστά, πού πραγματοποιεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἀτενίσουμε, τὶς ἡμέρες αὐτές, τὴν μορφὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Προτοῦ σαρκωθεῖ μέσα της ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶχε ἡ ἴδια πλημμυρίσει ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Μελετοῦσε, ζοῦσε καὶ ἐφάρμοζε τὶς ἐντολὲς τοῦ Ὑψίστου. Γι' αὐτὸ καὶ πραγματοποιήσε ὁ Παντοδύναμος μεγαλεῖα στὴ ζωὴ της. Τὴν ἔκανε **«κεχαριτωμένη».** Ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας θέλει τὴν Παναγία

«Ὅ,τι εἶναι τὸ νερὸ γιὰ τὸ δέντρο, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ «ζωντανὸ νερὸ», γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ψυχὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνθίσει καὶ νὰ καρποφορήσει, ἂν δὲν τροφοδοτεῖται ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸν πανθοδύναμον θεϊκὸν λόγο.

μας ἀπὸ μικρὸ κορίτσι νὰ ἐντρυφᾷ στὰ **«ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς».** Γι' αὐτὸ καὶ τὴν παρουσιάζει, κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχαγγέλου, σκυμμένη καὶ ἀφοσιωμένη, νὰ μελετᾷ προσεκτικὰ τὴν Ἁγία Γραφή. Αὐτὴ ρυθμιζε τὴ ζωὴ της. Μὲ αὐτὴ καλλιεργοῦσε τὴν ψυχὴ της. Μὲ αὐτὴ σμίλευε τὴν ὑπαρξή της ὀλόκληρη καὶ τὴν ἔκανε θρόνο, γιὰ νὰ σαρκωθεῖ Ἐκεῖνος πού ἔχει θρόνο τὸν οὐρανό. Αἰώνιο καὶ φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ ὅσους θέλουν ὄχι μόνο τὴν ἐπιτυχία στὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἁγία καὶ ἀληθινὰ πετυχημένη ζωὴ. Αὐτὸ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς Παναγίας μας ἄς ἀποτελεῖ γιὰ πάντα τὸ ὀδηγητικὸ φῶς πού θὰ προσανατολίζει τὴν πορεία μας. Θὰ μᾶς κατευθύνει στὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, στὸν Υἱὸν της, στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν μας. Ἡ ἴδια ἐπαναλαμβάνει καὶ σὲ μᾶς σήμερα: **«ὁ,τι ἂν λέγη ὑμῖν, ποιήσατε»** (Ἰωάν. β' 5).

Τέκνον Τίτε, πιστός ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιουῖσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων

προϊστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιῖστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτο-

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ΄ ΟΙΚ. ΣΥΝ.)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ε΄ 14-19
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Τίτ. γ΄ 8-15

κατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρὸς σε ἢ Τυχικόν, σπουδάσον ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα

παραχειμάσαι. Ζηναῖν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ. Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονται σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες, ἄσπασαι τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

ΑΚΑΡΠΟΙ Η ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΙ;

«Μανθανέτωσαν... καλῶν ἔργων προϊστασθαι».

Ἐνα ἐρώτημα ζωτικῆς σημασίας θέτει σὲ ὅλους μας ἡ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή. Τί ρόλο θὰ παίξουμε στὴ ζωὴ μας; Θὰ εἶμαστε παράγοντες δημιουργικοὶ ἢ θὰ καταντήσουμε παράσιτα τῆς κοινωρίας; Θὰ εἶμαστε δένδρα καρποφόρα ἢ ἄκαρπα; Ἡ κοινωρία ὀλόκληρη, μέσα στὴν ὁποία ζοῦμε, περιμένει τὴν ἀπάντησή μας. Καὶ ἡ ἀπάντησή μας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη παρὰ ἡ ἀποφασιστικὴ ἐκλογή μας, νὰ γίνουμε δημιουργικοὶ καὶ καρποφόροι. Γιατί, αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλῃ καὶ ζωτικὴ ἀνάγκη τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ αὐτὸ τονίζει μὲ ζωντανὰ χρώματα ὁ ἀπόστολος Παῦλος σήμερα.

Η ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΚΑΡΠΙΑΣ

Τὴν ἔλλειψη δημιουργικότητας καὶ τὴν ἀπουσία καλῶν ἔργων ἀπὸ τῆ ζωῆ τῶν ἀνθρώπων, ὁ θεῖος Ἀπόστολος τὴν παρομοιάζει μὲ τὴν ἀκαρπία τῶν δένδρων. «**Μανθανέτωσαν (οἱ ἄνθρωποι) καλῶν ἔργων προϊστασθαι... ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι**». Ἡ ἀκαρπία στὰ δένδρα καὶ στὴ φύση γενικὰ θεωρεῖται συμφορά. Στὴ ζωὴ ὅμως πολλῶν ἀνθρώπων ἡ ἔλλειψη δημιουργικότητος καὶ καλῶν ἔργων θεωρεῖται δυστυχῶς σὰν ἕνα φυσικὸ πρᾶγμα.

Ρίξτε ἕνα βλέμμα στὴ ζωὴ πολλῶν σύγχρονων μας ἀνθρώπων. Καμιὰ διάθεση δημιουργικότητος· σπάνια τὰ ἔργα τῆς καλοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἀρνοῦνται θεληματικὰ κάθε εἶδος προσφορᾶς καὶ καρποφορίας. Κρατοῦν τὴν καρδιά τους σὲ μιὰ κατάσταση στεριότητας καὶ ἀκαρπίας. Εἶναι δένδρα, ποὺ ἔχουν ἀρνηθεῖ στὸν ἑαυτὸ τους, τὸ δῶρο τῆς καρποφορίας καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ξηρὰ καὶ ἄκαρπα. Στὴν κατάσταση αὐτὴ ἀνήκουν ὅσοι, μεγάλοι καὶ δυνατοί, στὸ ποτάμι τοῦ πλοῦτου τους ὑψώνουν τὸ φράγμα τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ τῆς ὑλοφροσύνης καὶ δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε μιὰ σταγόνα νὰ πέσει στὰ διψασμένα χεῖλη τῶν φτωχῶν συνανθρώπων τους. Τὸ ἴδιο κάνουν ὅσοι μὲ θέσεις καὶ ἀξιώματα ἀδιαφοροῦν καὶ ἀφήνουν ἀβοήθητους τοὺς ἀδύνατους, τοὺς ἀδικημένους.

Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ καλοί, μὲ τὶς σωστὲς ἀντιλήψεις καὶ τὰ ὀρθὰ φρονήματα. Αὐτοὶ ποὺ δὲν κάνουν τὸ κακό, ἀλλὰ καὶ δὲν κάνουν τὸ ἀποφασιστικὸ βῆμα τῆς δημιουργίας. Ἀρκοῦνται στὶς διαπιστώσεις καὶ τὰ λόγια. Εἶναι τὰ ὠραῖα δένδρα μὲ τὰ πολλὰ φύλλα, χωρὶς ὅμως καρπού! Ὁ Κύριος, ποὺ καταράστηκε τὴν ἄκαρπη συκιά, μήπως δὲν θὰ κάνει τὸ ἴδιο καὶ σὲ ὅσους μεταβάλλουν τὸν

ἑαυτὸ τους σὲ ἄκαρπο δένδρο; Τὸ ἴδιο δὲν μᾶς λέει καὶ ὁ Ἀπόστολος Του γιὰ τὴν ἄκαρπη καὶ χέρσα γῆ, ποὺ τὸ τέλος τῆς θὰ εἶναι ἡ φωτιά; (Εβρ. στ΄ 8).

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑΣ

Ἡ προτροπὴ ὅμως τοῦ Ἀποστόλου εἶναι σαφής: Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ πρωτοστατοῦν στὰ καλὰ ἔργα! Νὰ εἶναι καρποφόροι καὶ ὄχι ἄκαρποι! Οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἄκαρποι. Γιατί, αὐτοὶ ἔχουν πίσω τους μιὰ παράδοση ἐκπληκτικῆς καρποφορίας: Ὁ Κύριος, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, καθὼς καὶ οἱ ζωντανοὶ πιστοὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν ἦταν δημιουργικοὶ καὶ καρποφόροι. Σκόρπισαν τὴ χαρὰ, πρόσφεραν τὴ βοήθεια, ἔφεραν τὴ σωτηρία. Ἄνοιξαν δρόμους ζωῆς καὶ πολιτισμοῦ, ὁμόρφηναν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλοσύνης. Ἐδωσαν τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου στοὺς ἀνθρώπους. Ὁδήγησαν οἰκογένειες, ἔθνη καὶ λαοὺς στὴ νέα ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὅπου ὑπῆρχε τὸ μίσος ἔφεραν τὴν ἀγάπη· ὅπου ἡ ἀδικία, τὴν δικαιοσύνη· ὅπου ἡ ἀμφιβολία, τὴν πίστη· ὅπου ἡ ἀπελπισία, τὴν ἐλπίδα· ὅπου τὸ σκοτάδι, τὸ φῶς! Τὴν γραμμὴ αὐτὴ ἀκολούθησαν καὶ οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Δ΄ Οἰκουμηνικῆς Συνόδου, τῶν ὁποίων ἐορτάζουμε τὴ μνήμη.

Τὴν πολύτιμη αὐτὴ κληρονομία τῆς καρποφορίας καλοῦνται νὰ συνεχίσουν καὶ οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί. Μὲ τὴν δημιουργικὴ καὶ καρποφόρο παρουσία τους ἡ ἄγονη ἐποχὴ μας «**ἀνθήσει ὡς κρίνον, καὶ ἐξανθήσει καὶ ὑλοχαρήσει καὶ ἀγαλλιάσεται**» (Ἠσ. λε΄ 1-2). Ὅπου τοὺς ἔχει φυτεῦσει ἡ ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ, μέσα στὴν οἰκογένεια, στὴν ἐκπαίδευση, στὶς δημόσιες ἢ ἰδιωτικὲς ὑπηρεσίες, καλοῦνται νὰ φέρουν τοὺς καρποὺς τῶν καλῶν ἔργων.

Γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς δὲν ὑπάρχουν περίοδοι καρποφορίας καὶ ἀκαρπίας. Πάντοτε εἶναι καρποφόροι. Ἄς τὸ προσέξουμε αὐτὸ ἰδιαίτερα τώρα τὸ καλοκαίρι. Νὰ μὴ στεριέψῃ ἡ καρδιά ἀπὸ τὰ συναισθήματα τῆς συμπόνας. Νὰ μὴ νεκρωθεῖ ὁ νοῦς, ἀλλὰ νὰ συνεχίσει νὰ καταστρώνει σχέδια δραστηκῆς ἀγάπης. Νὰ μὴ σταματήσουν τὰ χέρια νὰ προσφέρουν τὸ βάλαμο τῆς καλοσύνης. Νὰ μὴ παύσουν τὰ πόδια νὰ τρέχουν στοὺς τόπους τοῦ πόνου, τοῦ πένθους καὶ τῆς δυστυχίας... Τώρα τὸ καλοκαίρι. Καὶ τὸ φθινόπωρο. Καὶ τὸν χειμῶνα. Καὶ τὸν ἐπόμενο χρόνο... Καὶ πάντοτε: Δημιουργικοὶ καὶ καρποφόροι!

Πρὸ τοῦ ἔλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι.

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ ΗΉ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 18' 14-22
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. γ' 23 - δ' 5

Ἄβραάμ σπέρμα ἐστὲ καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν,

ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἔλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔστι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔστι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἅρα τοῦ

οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὢν, ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς. Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι· ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

«Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ὅταν σκεπτόμαστε ἢ μιλάμε γιὰ τὴν ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου συνήθως ἔχουμε ὑπ' ὄψη μας τὴ σωματικὴ του ἡλικία. Τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του. Καὶ ὅμως ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ κάθε ἄνθρωπο εἶναι ἡ πνευματικὴ του ἡλικία. Ἡ πρόοδος καὶ ἀνάπτυξη τῆς ψυχῆς του, ἡ αὐξηση καὶ ὠρίμανση τοῦ πνευματικοῦ του κόσμου. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέμα κάνει λόγο ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα. Ἄς παρακολουθήσουμε τὶς θεόπνευστες σκέψεις του.

ΤΑ ΝΗΠΙΑ

Ἡ πρώτη πνευματικὴ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς πίστεως. Οἱ ἄνθρωποι χωρὶς τὴν πίστη εἶναι νήπια πνευματικῶς. «**Πρὸ τοῦ ἔλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα**», λέει ὁ θεὸς Ἀπόστολος σήμερα. Πρὶν ἔλθει ἡ νέα χριστιανικὴ ἐποχὴ τῆς πίστεως φρουρούμαστε ἀπὸ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὰ νήπια βρῖσκονται ὑπὸ τὴν παρακολούθησιν παιδαγωγοῦ. Ὁ παιδαγωγὸς εἶναι ἀπαραίτητος, γιὰ τὴν νήπια, λόγῳ τῆς ἀνωριμότητός τους, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χτυπήσουν, νὰ καοῦν, νὰ τραυματιστοῦν. Ὁλόκληρη ἡ προχριστιανικὴ ἀνθρωπότητα βρισκόταν στὴ νηπιακὴ αὐτὴ ἡλικία. Τὰ «μὴ» τοῦ Δεκαλόγου ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ προφυλάξουν τοὺς ἀνθρώπους - νήπια, ἀπὸ τὰ εἶδωλα, τὸ ἔγκλημα καὶ τὴ διαφθορά. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἔπειτα στὴ χριστιανικὴ ἐποχὴ ἀγνοοῦσαν τὴ χριστιανικὴ πίστη ἢ βρῖσκονταν στὰ πρῶτα βήματά της ἦταν νήπια. Σ' αὐτοὺς γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι «**οὐκ ἠδυνήθην ὑμῖν λαλῆσαι ὡς πνευματικοῖς, ἀλλ' ὡς σαρκικοῖς, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ**» (Α' Κορ. γ' 1).

Μήπως ὅμως καὶ σήμερα στὸν 21ο αἰῶνα δὲν βρῖσκονται πολλοὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὴ τὴ νηπιακὴ ἡλικία; Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦν χωρὶς πίστη ἢ ἀγνοοῦν τὴν πίστη εἶναι νήπιοι. Αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀγρυπνίας παρακολουθήσεως, γιὰ τὴν ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ κλέψουν, νὰ ἀδικήσουν, νὰ βλάψουν τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων, νὰ τοὺς ἀφαιρέσουν καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴ ζωὴ. Γι' αὐτοὺς εἶναι ἀπαραίτητος ὁ νόμος, ποὺ θὰ τοὺς προφυλάξει ἀπὸ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴ διαφθορά. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔτσι ἐξηγοῦνται ὅλα τὰ κακά, τὰ ἁμαρτωλά, τὰ ἐγκληματικὰ περιστατικὰ τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Εἶναι ἐκδηλώσεις νηπίων. Καὶ δὲν πρόκειται νὰ σταματήσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ παρουσιάζουν τὶς ἐκδηλώσεις αὐτές, παρὰ μόνον ὅταν μεγαλώσουν πνευματικὰ. Ὅταν ἀφήσουν τὴν ἡλικία τῶν νηπίων καὶ προχωρήσουν στὴν ἡλικία τῶν παιδιῶν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ δευτέρη φάση τῆς πνευματικῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει μὲ τὴν ἔλευσιν τῆς πίστεως. «**Ἐλθούσης τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ**», συνεχίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον οἱ ἄνθρωποι ὠριμάζονται πνευματικὰ. Γίνονται παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Τὰ μεγάλα παιδιὰ ζοῦν ἐλεύθερα πλέον μέσα στὴν οἰκογένεια. Ἀπολαμβάνουν τὴ χαρὰ καὶ τὴ στοργὴ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ἀνακαλύπτουν ὅτι ἔχουν καὶ ἄλλα ἀδέλφια, ποὺ εἶναι παιδιὰ τῆς ἴδιας οἰκογένειας. Νιώθουν ἰδιαίτερα τὸ μεγάλο προνόμιό τους νὰ εἶναι πάντα κοντὰ στὸν πατέρα τους καὶ νὰ μποροῦν σὲ κάθε στιγμὴ νὰ τὸν φωνάζουν μὲ τὴν ὠραία, τὴ γλυκεῖα λέξη: «πατέρα!»

«Ὅσοι πιστεύουν στὸν Χριστὸ βρῖσκονται στὴν πνευματικὴ ἡλικία τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ.» ἔχουν τὸ μεγάλο προνόμιον νὰ λέγονται καὶ νὰ εἶναι «**τέκνα Θεοῦ**» (Ἰωάν. α' 12). «Ὅσοι πιστεύουν στὸν Χριστὸ ἀνακαλύπτουν στὸ πρόσωπον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τοὺς ἀδελφούς τους. Γιὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς δὲν ὑπάρχουν πλέον κοινωνικὲς καὶ φυλετικὲς διαφορές. «**Οὐκ ἔστι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔστι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ**». Αἰσθάνονται ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνήκουν στὴν ἴδια οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀδελφούς τους.

Ἐμεῖς σὲ ποιά πνευματικὴ ἡλικία βρισκόμαστε; ἔχουμε γίνε διὰ τῆς πίστεως παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ἢ χωρὶς τὴν πίστη καὶ τὴ ζωὴ, ποὺ ἐμπνέει ἡ χριστιανικὴ πίστη, βρισκόμαστε ἀκόμη στὴ νηπιακὴ πνευματικὴ ἡλικία; Ἄς ἐξετάσει ὁ καθένας τὸν ἑαυτό του. Πάντως ἕνα εἶναι τὸ καθῆκον μας. Νὰ γίνουμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ νηπιακὴ ἡλικία μὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνωριμότητος καὶ ἁμαρτωλότητος καὶ νὰ περάσουμε στὴν «**ἐλευθερία τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ**» (Ρωμ. ν' 21). Ἄν ὅμως τὴν αὐξηση τῆς σωματικῆς ἡλικίας τὴν ἀπεργάζεται ὁ χρόνος, τὴν αὐξηση τῆς πνευματικῆς ἡλικίας τὴν κατεργάζεται τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. «**Ὅσοι Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ**», σημειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. ν' 14). Ὅσοι δέχονται τὴν καθοδήγησιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμπνέονται ἀπὸ αὐτό, αὐτοὶ εἶναι πραγματικὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ζοῦμε μὴ πνευματικὰ καὶ μυστηριακὰ ζωὴ, δίνουμε τὴ δυνατότητα στὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ κατεργασθεῖ μέσα μας τὴν αὐξηση καὶ τὴν ὠρίμανση τῆς πνευματικῆς ἡλικίας.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς πρέπει νὰ προσευχόμαστε. Δὲν εἶναι ὅμως μικροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τὸ ποῦ πρέπει νὰ προσευχόμαστε. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δηλώνει: **«Βούλομαι οὖν προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπαίροντας ὀσίους χειῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ»** (Α΄ Τιμ. β΄ 8).

Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος μᾶς λέει: **«Σὺ δὲ ὅταν προσεύχη, εἴσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρὶ σου ἐν τῷ κρυπτῷ...»** (Ματθ. στ΄ 6).

Μήπως ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ ἀντίφραση; βεβαίως ὄχι. Γιατί; Γιατὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος δὲν διδάσκει ἀντίθετα ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀφοῦ μᾶς λέει: **«Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καγὼ Χριστοῦ»** (Α΄ Κορινθ. ια΄ 1).

Μπορεῖς νὰ προσεύχουσαι παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἔχεις παντοῦ τὸ «ταμιεῖόν σου». Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ἀπίστων καὶ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, ἔχεις παντοῦ τὸ ἐσωτερικό σου: Εἶναι τὸ πνεῦμα σου.

Νά, τί ἐννοεῖ: Μπορεῖς νὰ προσεύχουσαι παντοῦ καὶ νὰ προσεύχουσαι πάντοτε στὸ «**ταμιεῖόν σου**». Ἔχεις παντοῦ τὸ «**ταμιεῖόν σου**». Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ἀπίστων καὶ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, ἔχεις παντοῦ τὸ ἐσωτερικό σου: Εἶναι τὸ πνεῦμα σου. Ἀκόμη καὶ μέσα στὸ πλῆθος διατηρεῖς τὸ ἀπαραβίαστο ἄσυλο τοῦ «**ἔσω ἀνθρώπου**».

«Ὅταν προσεύχη εἴσελθε». Πρόσεξε αὐτὸ τὸ «**εἴσελθε**» γιατί ἄλλιως θὰ προσεύχουσαι ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι. **«Οὗτος ὁ λαὸς τοῖς κείλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ’**

ἐμοῦ». Ἡ προσευχή σου νὰ μὴ βγαίνει μόνο ἀπὸ τὰ χεῖλη σου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό σου, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου. Ὡστε Αὐτός, στὸν ὅποιο θέλεις νὰ ἀρῆσαι, νὰ μὴ σὲ δεῖ ἀδιάφορο καὶ νὰ σὲ ἀκούσει, ὅταν προσεύχουσαι.

Τί ἐννοεῖ μὲ τὴν «**θύραν**»; Μάθε ὅτι, ὅταν προσεύχουσαι, πρέπει νὰ κλείσεις μιὰ πόρτα: μὴ φωνάζεις, μὴ φλυαρεῖς, μὴ καμαρώνεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Νὰ προσεύχουσαι στὸ ἐσωτερικό σου καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ σὲ ἀκούσει Ἐκεῖνος ποὺ βλέπει καὶ ἀκούει τὰ πάντα. Κρύψε τὴν προσευχή σου. Θὰ σὲ δεῖ Ἐκεῖνος ποὺ τίποτα δὲν μένει κρυφὸ ἀπὸ τὰ μάτια Του.

Καὶ τώρα ἄς δοῦμε γιατί πρέπει νὰ προσευχόμαστε μάλλον κρυφὰ παρὰ μὲ ὑψωμένη τὴ φωνή. Ἄς πάρουμε παράδειγμα ἀπὸ ὅ,τι συμβαίνει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ζητᾷς κάτι ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο μὲ κανονικὴ ἀκοή, δὲν θεωρεῖς σωστὸ νὰ ὑψώσεις τὴ φωνή σου. Ἀλλὰ ἀντίθετα, χρειάζεται νὰ φωνάζεις, ὅταν μιλάς σὲ κάποιον βαρῆκοο.

Ἐκεῖνος, λοιπόν, ποὺ φωνάζει, νομίζει ὅτι μόνο ἔτσι θὰ τὸν ἀκούσει ὁ Θεὸς καὶ αὐτὸ μειώνει τὴν ἔννοια τῆς παντοδυναμίας Του. Ἀντίθετα, ἐκεῖνος ποὺ προσεύχεται σιωπηλά, ἀποδεικνύει τὴν πίστη του καὶ βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεὸς «**ἐρευνᾷ νεφροὺς καὶ καρδίας**» καὶ ὅτι ἀκούει τὴν προσευχή μας πρὶν τὴν προφέρουν τὰ χεῖλη μας. Ἐπίσης λέει ὁ Ἀπόστολος: **«Χωρὶς ὀργῆς».**

Τίποτα πὶδ ἀληθινό. Ἡ ὀργή, ἡ μνησικακία καὶ ἐχθρότητα πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, λένε, καταστρέφει καὶ τοὺς φρόνιμους.

* * *

Ἔτσι, σὲ κάθε περίσταση, ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ καταστῆλει τὴν ὀργή του, κυρίως, ὅταν πρόκειται νὰ προσευχηθεῖ. Πρόκειται νὰ ζητήσεις συγχώρηση ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ δὲν συγχωρεῖς τὸν ἀδελφὸ σου; Δὲν καταλαβαίνει ὅτι ματαιοπονεῖς;

Ἐπίσης ὑπάρχει στὴν ψυχὴ σου ἕνα εἶδος συναλλαγῆς: Ὁ φιλάργυρος σκέπτεται τὰ χρήματά του, κάποιος ἄλλος τὸ ἀξίωμα του, τὶς προτιμήσεις του καὶ ὁ καθένας νομίζει ὅτι ἔτσι μπορεῖ νὰ τὸν ἀκούσει ὁ Θεός. Ἔτσι, ἐσύ, ὅταν προσεύχουσαι, νὰ προτιμᾷς ὅ,τι ἀρμόζει στὸν Θεό, ἀπὸ ὅ,τι συμφέρει στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ εἶσαι εὐάρεστος στὸν Θεό.

Ἀπὸ ποῦ πρέπει ν’ ἀρχίζουμε τὴν προσευχή μας; Πές μου, ἂν θέλεις νὰ παρακαλέσεις κάποιον ἄνθρωπο, ἀπευθύνουσαι ἔτσι: Δῶσε μου αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητάω; Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλαζονεία; Γι’ αὐτὸ πρέπει ἡ προσευχή νὰ ἀρχίζει μὲ δοξολογία στὸν Παντοδύναμο Θεὸ στὸν ὅποιο τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ καὶ ὁ ὅποιος ἤλθε γιὰ νὰ μᾶς σώσει. Ἀκολουθεῖ ἡ δέσπ. Δὲν πρέπει νὰ ζητᾷς σὰν τὸν πεινασμένο ποὺ περιμένει τροφή. Ἄρχιζε, λοιπόν, μὲ δοξολογία καὶ εὐχαριστία γιὰ τὶς τόσες φανερὲς καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

(Ἁγ. Ἀμβροσίον «Τὰ μυστήρια»)

ZOH

Ἐκδόσεις: Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκδόσεις: Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδόσεις: Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΟΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιηγητοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

Οι εξετάσεις στη Μεγάλη Σχολή του Γένους αρχίζουν. Τραβούν κλήρο για να δούν ποιός μαθητής θα εξετασθεί. Ο κλήρος πέφτει σ' ένα ζωηρό και έξυπνο νέο. Σηκώνεται και πηγαίνει προς τὸν πίνακα. Ο καθηγητής του υποβάλλει διάφορες ἐρωτήσεις και αὐτὸς ἀπαντᾷ σωστά, χωρίς και νὰ μπορεῖ νὰ κρύψει κάποια ἀγωνία. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κατακόκκινο, καθὼς ἀντικρύζει ἀπέναντί του τὴ σεβάσμια μορφή τοῦ Πατριάρχου.

—Ὁ νέος αὐτὸς ὑποθέτω θὰ εἶναι Πελοποννήσιος, εἶπε μιὰ στιγμή σιγὰ ὁ Κύριλλος, γιατί οἱ Πελοποννήσιοι εἶναι συνήθως τόσο ζωηροὶ και ἔξυπνοι.

—Μάλιστα, Παναγιώτατε, τοῦ σιγοψιθυρίζει ὁ δάσκαλος. Εἶναι μάλιστα και προστατευόμενος τοῦ ἁγίου Παλαιῶν Πατρῶν...

—Σᾶς συχαίρω, Πανιερώτατε, εἶπε τότε ὁ Πατριάρχης γυρίζοντας πρὸς τὸν Μητροπολίτη Π. Πατρῶν Γερμανό, πού καθόταν κοντά του. Ἐὰν ἔχει πολλοὺς τέτοιους νέους ἡ πατρίδα σας, γρήγορα θὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀμάθεια!

—Εἶθε μὲ τὴν εὐχή σας, Παναγιώτατε, εἶπαν τότε σιγαλά, ὅσοι ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Πατριάρχου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας ὁ Πατριάρχης κάλεσε στοὺς Φανάρι τὸν Θεοδωράκη ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, πού ἀρίστευσε στις ἐξετάσεις του. Ὅταν ὁ νεαρὸς σπουδαστής παρουσιάστηκε μπρὸς στοὺς Πατριάρχου και ἔσκυψε μὲ πολὺ σεβασμὸ νὰ τοῦ φιλήσει τὸ χέρι, ἔνωσε μέσα σὴν παλάμη του ἕνα βάρος. Ἦταν ἕνα πουγκὶ μὲ νομίσματα!

—Πάρε τὸ δῶρο αὐτό, τοῦ εἶπε τότε ὁ Πατριάρχης, γιὰ νὰ σοῦ χρησιμεύσει γιὰ ἀγορὰ βιβλίων. Εὐχομαι νὰ συντελέσεις σὴν ἀπελευθέρωση τῆς Πατρίδας σου ἀπὸ τὴν ἀμάθεια.

Ἡ εὐχή τοῦ Κυρίλλου ἐκπληρώθηκε. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς σπουδαστής, ἀφοῦ νίκησε τὰ ἐμπόδια, πού βρῆκε στοὺς διάβα τῆς ζωῆς του, ἀγωνίστηκε και γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας του ἀπὸ τὴ δουλεία. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸ ἀπέκτησε και ἕνα ἀνεκτίμητο παράσημο ἀνδρείας, ἕνα τραῦμα ἀπὸ ἐχθρικό πυροβόλο. Ἀργότερα ὁ ζωηρὸς μαθητής τῆς Σχολῆς τοῦ Γένους ἔγινε Μητροπολίτης Ἀθηνῶν μὲ τὸ ὄνομα Θεόφιλος.

Ἄλλ' ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ μόνος, πού ἔτυχε τῆς στοργῆς τοῦ Πατριάρχου. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιμελεῖς και καλοὶ νέοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σπούδαζαν μὲ ἔξοδα τοῦ Ἐθνάρχου. Ὁ Κύριλλος, μᾶς πληροφορεῖ ὁ Τανταλίδης, εἶχε πολλοὺς ὑποτρόφους στὰ ἑλληνικά γυμνάσια και μάλιστα σὴν Μεγάλη Σχολή τοῦ Γένους, μερικοὺς δὲ ἔστειλε και στοὺς ἐξωτερικὸ γιὰ ἀνώτερες σπουδές.

* * *

Πέντε ὀλόκληρα χρόνια λάμπρυνε τὸν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύριλλος ΣΤ΄. Ὅταν ὅμως

πιὰ και ὁ πέμπτος χρόνος ἔγερνε πρὸς τὴ δύση του τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ ἀλλάζουν. Ὁ Σουλτάνος ἄρχισε νὰ νιώθει νὰ σαλεύεται τὸ κράτος του. Ἡ δράση τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας σὰν ὑπόκωφη βουὴ σεισμοῦ ἔφθανε στ' αὐτία του. Ἄκουγε πῶς ὁ Πατριάρχης ἦταν ὁ μοχλός, πού στὰ κρυφὰ κινούσε τὴ δουλεία. Μάταια ὁ ἔθνάρχης προσπαθοῦσε νὰ καθουχάσει τὸν Σουλτάνο. Ὁ Κύριλλος εἶχε πιὰ καταδικαστεῖ σὴν συνείδηση τοῦ Τούρκου Ἄρχοντα. Καὶ μιὰ μέρα τὸ Διβάνι πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ πετάξει τὸν Πατριάρχου σὰν «ἀνίκανο νὰ διατηρήσει τοὺς λαοὺς σὴν ὑποταγή», ὅπως ἔλεγε τὸ φερμάνι τῆς καθαιρέσεως.

Ὁ πόνος πλάκωσε τὶς καρδιὲς τῶν ραγιάδων, μόλις ἔμαθαν τὸ θλιβερὸ μαντάτο. Πολλοὶ προύχοντες ἔκαναν παραστάσεις σὴν Ὑψηλὴ Πύλη, ζητώντας ν' ἀκυρωθεῖ ἡ διαταγή. Ἀλλὰ μάταια. Ὁ Σουλτάνος ἦταν ἀνένδοτος. Εἶχε ντοκουμέντα, πού ἔδειχναν τὴν ἐνοχὴ τοῦ Πατριάρχου. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε ἀμέσως νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Πόλη.

Ἔτσι και ἔγινε. Στις 29 Ἰανουαρίου 1815 ὁ Κύριλλος συνοδευόμενος ἀπὸ ἔνοπλους Γενίτσαρους, ἀποχαιρέτησε τὴν Βασιλεύουσα και ἀνέβηκε στοὺς πλοῖο, πού θὰ τὸν πῆγαινε σὴν ἐξορία του. Πλήθη κόσμου μὲ δακρυσμένα μάτια τὸν ξεπροβόδιαν. Κι αὐτὸς μὲ τὴ γαλήνη ζωγραφισμένη στοὺς πρόσωπο και ἦσυχη τὴ συνείδησή του ὅτι ἔκανε τὸ καθῆκον του ἔρριξε τελευταῖο βλέμμα ἀγάπης στοὺς λαὸ του γιὰ τὸν ὁποῖο τόσα ἔκανε. Σὲ λίγο τὸ μικρὸ πλεύσιμο κανόταν σὸν συννεφιασμένο ὀρίζοντα, ἐνῶ ὁ κόσμος θλιμμένος γύριζε πίσω...

Τὸ καράβι μὲ τὸν ἔκπτωτο Πατριάρχου πέρασε τὸν Ἑλλήσποντο, βγήκε στοὺς Αἰγαῖο και τράβηξε πρὸς τὸν Ἄθω. Ἐκεῖ, πού λίγο καιρὸ πρὶν εἶχαν ἐξορίσει τὸν Πατριάρχου Γρηγόριο τὸν Ε΄, ξεμπάρκαραν τώρα και τὸν Κύριλλο τὸν ΣΤ΄...

Ἄν ἡ ἐξουσία δείχνει τὸν ἄνδρα ἢ ἀπώλειά της τὸν ἀναδεικνύει ἀκόμα καλύτερα. Καὶ σὴν ἐθνική μας ἱστορία ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἡγέτες πού, ἀκόμα και τὴ στιγμή πού πέφτανε, δὲν ἔδειξαν τὴν παραμικρὴ δειλία. Ὁ Κύριλλος ἦταν ἀπὸ αὐτούς. Σὴν ἐξορία του στάθηκε πιὸ ἐπιβλητικὸς παρ' ὅσο στοὺς θρόνο. Ἄπλως, λιτοδίαιτος γύριζε ἀπὸ μοναστήρι σὲ μοναστήρι ἐμψυχώνοντας τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Καὶ πρὸ πάντων δίδαξε μὲ τὸ παράδειγμά του τὶς χριστιανικὲς ἀρετές. Παράλληλα ἐργαζόταν σὴς πλούσιες βιβλιοθήκες τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἄλλοτε σὲ συνεργασία μὲ τοὺς πιὸ μορφωμένους σχολίαζε ἀρχαῖα κλασικὰ κείμενα. Ἄλλοτε ἐξηγοῦσε στοὺς πιὸ ἀπλοὺς περικοπές τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

(Συνεχίζεται)

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ;

«Με μεγάλη απογοήτευση παρακολουθήσαμε από την τηλεόραση το Σάββατο (9-5-15), το «Φεστιβάλ...Κάνναβης» στην πλατεία Συντάγματος απέναντι από το μέγαρο της Βουλής. Αίτημα των συγκεντρωμένων και διαδηλωτών ήταν η ελεύθερη χρήση των μαλακών ναρκωτικών, κασις και μαριχουάνας! Άρκετά μάλιστα νεαρά άτομα «έξηγοῦσαν» πώς με χτήν απέλευθέρωση των ναρκωτικών στην Ελλάδα, θα αυξηθεῖ σημαντικά ο τουρισμός μας και θα δημιουργηθοῦν χιλιάδες θέσεις στη γεωργία... Καί ἡ απογοήτευσή μας μεταβλήθηκε σὲ ἀπελπισία, ὅταν ἀντιληφθήκαμε -ἀπὸ τὴν τηλεόραση βέβαια, ἀλλιῶς δὲν θὰ τὸ πιστεύαμε- πὼς προεξάρχουσα δύναμη αὐτοῦ τοῦ φεστιβάλ ἦταν ἡ νεολαία τοῦ κυβερνητικῆς κόμματος!» («Καθημερινή» 20-5-15 ΦΡΙΞΟΣ ΔΗΜΟΥ Πλοίαρχος Ε. Ν.). Καί τὸ ἐρώτημα μαζί καί ἡ ἀπορία: Τί ζητοῦν, ἀλήθεια, οἱ νέοι στὰ διάφορα παραισθησιογόνα; Ἐμπνευση, ἐνθουσιασμό; Καί τὸν ζητοῦν ποῦ; Ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ δολοφονεῖται; Ἡ ἡλικία ποῦ θέλγεται ἀπὸ τὸν ἀγῶνα θὰ ἐπαναπαυθεῖ στὴν ἀποχαύνωση, στὴν ἐξαπάτηση τοῦ ἑαυτοῦ της; «Εἶναι στερημένη ἡ ψυχὴ τῶν παιδιῶν μας ἀπὸ τὰ ἀναστάσιμα τραγούδια ποῦ γαληνεύουν τὴν ψυχὴ μέσα στὴν ἱερὴ προστασία τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης» (Τ. ΛΙΓΝΑΔΗΣ).

«ΚΙΝΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΠΑΙΔΙΑ»

«Ἡ Ρώμη πεθαίνει διασκεδάζοντας...», ὅταν ἀναπόφευκτη πιά ἐρχόταν ἡ μεγάλη καταστροφή. Μήπως κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί στὶς ἡμέρες μας; «Κίνημα χωρίς παιδιά. Οἱ ἄτεκνοι ἀπὸ ἐπιλογὴ ἀντεπιτίθενται. Τὸν προσεχὲς Ὀκτώβριο μιὰ σύνοδος γιὰ γυναῖκες χωρίς παιδιά θὰ πραγματοποιηθεῖ στὸ Κλήβελαντ. Ὁχι τυχαῖα. Στὶς ΗΠΑ τὸ 18% τῶν γυναικῶν φτάνουν στὰ 45 χωρίς νὰ ἀποκτήσουν παιδιά, ἐνῶ σὲ ἔρευνα τοῦ 2012 τὸ 22% τῶν γυναικῶν ἡλικίας 40-44 ἀπάντησαν ὅτι εἶναι ἄτεκνες ἀπὸ ἐπιλογὴ. Ἐδῶ καί λίγες ἐβδομάδες ἕνα νέο βιβλίο μὲ τίτλο: «Ἐγωιστές, ρηχοὶ καὶ ἐγωκεντρικοὶ» ρίχνει νέο λάδι στὴν ἀντιπαράθεση σχετικὰ μὲ τὸ ἂν τελικὰ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ διαίωσιση τοῦ εἴδους...» (Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ τῆς «Καθημερινῆς» 3-5-15). Ἄς δοῦμε ὅμως καί τὴ δευτέρη ἀποψη ἀπὸ ἕνα νεαρὸ ζευγάρι λίγο μετὰ τὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ τους. «Θὰ πρέπει νὰ εἴμασταν ἀνυπόφοροι πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια. Ἀνικανοποίητοι. Ἐνδιαφερόμασταν μόνο γιὰ ταξίδια, γιὰ τὸ ντύσιμό μας... Εἴμασταν ψυχροὶ καὶ ἀλαζονικοὶ. Τὰ εἶχαμε σχεδὸν ὅλα. Αὐτὸ ποῦ δὲν θέλαμε μὲ κανένα τρόπο ἦταν ἕνα παιδί. Ξέραμε πὼς τὰ παιδιά δὲν ταίριαζαν μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Καί ὅμως κάποτε συνέβει αὐτὸ ἀκριβῶς ποῦ δὲν θέλαμε. Ἀποκτήσαμε παιδί. Ἡ ζωὴ μας ἔχει ἀλλάξει. Καί εἶναι ὁμορφη. Ὅταν κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου τὸ παιδί μου νιώθω τέτοια αἰσθήματα ποῦ πρὶν δὲν μπορούσα νὰ τὰ φανταστώ.

Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι φτωχὸς μπροστὰ στὸ θησαυρὸ μου αὐτό...» Φυσιολογικὴ στροφὴ ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τῆς ἀλαζονείας στὴ ζεστασιὰ τῆς ἀγάπης.

Ἡ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

Εἶπαν καί εἶναι σωστό, βεβαιωμένο ἀπὸ τὴν καθημερινὴν πραγματικότητα: «Ἡ χαρὰ ποῦ θὰ προσφέρεις θὰ ἀντανακλάται σὲ σένα πὸ δύνατη». Ἀντί, λοιπόν, νὰ φυλακίζεσαι ἀδιάκοπα στὸν ἑαυτό σου κάνε τὸ σωτήριο ἄνοιγμα στοὺς ἄλλους. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴ συναντήσαμε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μὲ ἐκπληξη σὲ ἄνθρωπο ποῦ δὲν περιμέναμε. Ὅπως δήλωσε ὁ ἀποκαλούμενος «γκουρού» τῶν ἀγορῶν Μπιλ Γκρός: «Ἐπιτυχία εἶναι τί κάνουμε, γιὰ νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἄλλους» καί πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ προσφέρει 2 δις. δολάρια. Ἢδη ἔχει δώσει 700 ἑκατομμύρια δολάρια γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς. Σὲ συνέντευξή του στὸ Bloomberg πρόσθεσε: «Σήμερα ὁ ὀρισμὸς τῆς ἐπιτυχίας εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ ὅ,τι πρὶν ἀπὸ πέντε καὶ δέκα χρόνια. Τότε συνδεόταν μὲ τὶς ἐπιχειρηματικὲς δραστηριότητες καί τὴν αὔξηση τῶν περιουσιακῶν στοιχείων, ἀλλὰ καί μὲ τὸ ἂν ἡ κόρη ἢ ὁ γιός σου τὰ πηγαιναν καλὰ στὴν ὀμάδα ποδοσφαίρου. Μὲ τὰ τωρινὰ δεδομένα ἐπιτυχία εἶναι τί κάνουμε γιὰ νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἄλλους. Ἐὰν μπορεῖς μὲ μιὰ δωρεὰ νὰ προσφέρεις 25 ἢ 50 δολάρια σὲ κάποιον ἀγνωστο στὴν Οὐγκάντα, εἶναι τόσο καλὸ ὅσο καί τὸ νὰ ἔχεις ὑψηλότερη ἀπόδοση στὶς ἐπενδύσεις σου».

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΘΕΙΣΜΟΥ

Τελευταῖα, ἰδιαίτερα στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας, παρουσιάζεται ὁ ἀθεῖσμος προκλητικὸς. Δὲν γνωρίζουμε, ὅμως, ἂν καί κατὰ πόσο, οἱ πάσης ἀποχρώσεως ἄθεοι, συνειδητοποιοῦν τὶς συνέπειες. Γιατὶ εὐκολὰ καταργεῖται ὁ Θεός. Μετὰ ὅμως τί γίνεται; «Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ὁ Νίτσε κήρυξε τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔχει βγεῖ στοὺς δρόμους ξεκοιλιασμένο, μὲ τὰ σπλάχνα του στὰ χέρια καί ψάχνει γιὰ στέγη καί καταφυγὴ», ἔγραφε ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἄγγελος Τερζάκης. Μιὰ εἰκόνα ἀνατριχιαστικὴ ποῦ περιγράφει τὴν τραγικότητα τοῦ ἄθεου. «Τὸ δράμα τοῦ σύγχρονου ἀθεῖσμου δὲν εἶναι ἄσχετο μὲ τὴν ἀφθονία τῶν ψυχιατρικῶν κλινικῶν. Ἡ μεγάλη ποικιλία τους εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ αἰῶνα μας. Γιατὶ στὸ βάθος τοῦ ἀθεῖσμου ὑπάρχει ἡ ἀπελπισία τοῦ ξεριζωμένου, τοῦ διαλελυμένου μὲ τὴν πρώτη ἔννοια τῆς λέξεως ποῦ σημαίνει τὴν ἀπώλεια τῆς ἐνότητος καί τῆς ὑπάρξεως» (Α. Μ. HENRY). Καί εἶναι ἐπόμενο. Ὅταν πᾶς νὰ γκρεμίσεις τὴν ἰδέα τοῦ Θεοῦ, στὸ τέλος γκρεμίζεις μονάχα τὴν ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν πολεμᾶται χωριστὰ ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ. Πολεμοῦνται συγχρότως οἱ ἀρετὲς ποῦ ἐκπροσωπεῖ τὸ θεῖο. Πολεμᾶται ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλευθερία. Νὰ τί ἀνάγκαζε καὶ αὐτὸν τὸν Βολταῖρο νὰ ὁμολογεῖ: «Κι ἂν δὲν ὑπῆρχε Θεός, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε».

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰετροκολλόπου 189
114 72 ΑΘΗΝΑ